

der hidtil været Enighed om, at Staten bør bære Udgiften. Lovforslagets Opgave er nu at lægge den over paa det paagældende Erhverv, og det var derfor maaske ikke uden Grund, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, brugte det Udtryk om Elevator-Forslaget, at det var *en Skat* paa Elevatorerne. Ser man hen paa den anden Bestemmelse i Lovforslaget, den om det kommunale Maskintilsyn, saa gælder her noget lignende, men vel i forstærket Grad. Forslaget gaar ud paa, at der skal opkræves 2 Kr. pr. Bedrift, og det oplyses i Bemærkningerne, at Indtægten vil være 200 000 Kr. Deraf kan man regne ud, at Forslaget i Virkeligheden gaar ud paa, at der fremtidig skal foretages 100 000 Optrævninger à 2 Kr. Det bliver heller ingen billig Administration. I det hele taget vil jeg gerne spørge den højttærede Minister: Naar Ministeren foreslaar, at Udgiften til det kommunale Maskintilsyn fremtidig skal bæres af det paagældende Erhverv, hvorfor foreslaar Ministeren saa ikke, at Udgifterne i det hele taget til Fabriktilsynet skal bæres af Industrien i det paagældende Fag? Begrundelsen maa jo være den samme. Er det rigtigt, at det kommunale Maskintilsyn er af en saadan Art, at det paagældende Erhverv selv skal bære Udgiften, saa maa Konsekvensen ogsaa være, at Udgiften til Fabriktilsynet eller i hvert Fald den overvejende Del deraf bæres af Industrien.

Dette Lovforslag betyder mere Administration, det betyder en Besparelse for Statskassen, men en meget større Udgift for Samfundet. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, var inde paa, at man maaske skulde sætte Afgiften ned fra 2 til 1 Kr. Det vilde nu i Praksis betyde, at Halvdelen af Ministerens Besparelse forsvandt; det vilde betyde en Nedskæring af Ministerens Forslag paa 100 000 Kr. Og hvis vi skal foretage 100 000 Optrævninger à 1 Kr., saa forekommer det mig, at Venstre er ude i en Form for Administration, som vi dog gør bedst i at standse. Da Lovforslaget er af en saadan Beskaffenhed, forekommer det mig, at det rigtige vilde være at behandle det i Sammenhæng med Ministeriets øvrige Nedskæringsplaner og overveje, om det virkelig er nødvendigt af Hensyn til Statens økonomiske Forhold at gaa til saa uøkonomiske Besparelser. Jeg vil derfor henstille, at Forslaget behandles i et Udvalg, som nærmere overvejer dette Forhold.

Det andet Forslag om Forøgelse af Afgiften for Dampkedeltilsynet er for saa vidt bedre begrundet, som der allerede i Forvejen er et Gebyr; med andre Ord, der skal ikke meget forøgede Udgifter til Optrævningen. Jeg vil dog mene, at denne Firedobling af Gebyret er en meget stor Forhøjelse, og jeg vilde tro, at det ikke kan begrundes at gaa saa vidt. Jeg skal hermed anbefale, at Lovforslagene behandles i et Udvalg med meget stor Kritik, idet det, som jeg gjorde opmærksom paa, er Lovforslag, der vil give Besparelse for Statskassen, men forøgede Udgifter for Samfundet.

Indenrigsministeren (Kragh): De Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sluttede sin Tale, harmonerede ganske nøje med den Betragtningmaade, det ærede Medlems Parti synes at ville anlægge paa Regeringens Bestræbelser for at mindske Statens Udgifter i størst mulig Udstrækning. Jeg tror imidlertid, det er en Bestræbelse, som til Trods for de Herrer Repræsentanter for det radikale Venstre vil vinde Forstaaelse ude i Befolkningen og ogsaa finde Tilslutning der. Det er en selvsagt Ting, at naar man søger at aflaste Statskassen for Udgifter af forskellig Art til Foretagender, som skønnes at være nødvendige, maa disse Udgifter overføres paa andre Kasser, og i de Tilfælde, som disse Lovforslag angaar, maa de overføres paa Erhvervene. Men Sagen er ogsaa den, at man maa se denne Lovgivning som et Udtryk for Bestræbelserne for at tilvejebringe Balance, og ikke som et Udtryk for de Bestræbelser, der ad anden Vej maa udfoldes for at støtte Erhvervene saa meget, som Forholdene i det hele taget gør det muligt.

Flere ærede Medlemmer har beskæftiget sig med det kommunale Maskintilsyn, og det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen mente, at man vistnok burde gøre det saaledes, at Maskintilsynsmanden selv opkrævede Honoraret, medens det ærede Medlem Hr. Lundberg nærede Betænkkelighed derved, idet han tænkte sig, at man derigennem til en vis Grad gjorde Maskintilsynsmanden afhængig af de Personer, hvis Maskiner han havde at tilse. At dette sidste skulde være Tilfældet, kan jeg nu paa ingen Maade erkende; men det forekommer mig rigtignok paa den anden Side, at dette, at Maskintilsynsmanden skulde sige til vedkommende: Maa jeg saa bede om 2 Kr. — eller: maa jeg saa bede om 1 Kr. —, naar han har foretaget Efter-synet, vilde bringe ham i en Stilling overfor